

Právo na bolest (úvaha o úloze bolesti)

Již mnohá staletí prožívá náš člověk, člověk západní civilizace, v různých obměnách, zvýšenou míru strádání i bolesti. Vyjádřenou jedním symbolem vyznačujícím utrpení. Křížem!

Tento symbol se odvíjí především ve ztvárnění obrazů, jež podávají biblické texty zachycující slova Ježíše, zvaného Kristus:

"Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. (Luk. 9,23)

„Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. (Mat. 10,38)

„Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. (Mar. 8,33)

Značná část lidstva přijala a dodnes žije uváděná slova ve smyslu výkladů znázorňujících utrpení, tedy bolest. Kříže dnes především provázejí lidskou smrt. Také jsou symboly jisté představitivosti života, spojené se světským i niterním odříkáním, trápením a dobrovolnou chudobou. Je mnoho křížů také na výšinách kopců a hor, stejně jako na mnohých cestách, coby „boží muka“ nebo jako vzpomínka na tragicky zahynulé.

Toto pojetí vychází z uchopení zaznamenaných promluv Ježíše Krista lidmi, kteří zasvětili svůj život „biblickému“ odkazu a těmi, jež žijí podle zaběhnutých společenských zvyklostí a tisíciletých tradic. Avšak, v nitru uvažujícího člověka něco není v pořádku, a nutí nahlédnout mnohem ostřeji na své bytí v uvedeném kontextu a také na vše, co s vlastním životem souvisí.

Jaký je účel bolesti a utrpení a proč by měl člověk i jeho bližní trpět? Aby snad zvládl nástrahy života a stával se lepším, sebejistým? A kdo rozhoduje o smysluplnosti a míruplnosti osobního života? Snad života, v jasu poznání a tvořivé radosti nejen své, ale i radosti tohoto světa?

Každý dobře ví, že slovům lidské řeči, v modifikacích lidí různých národů a společenských uspořádání, lze rozumět mnoha způsoby. Což závisí na stupni osobního poznání a širokém spektru souvislostí. Zejména jsou-li v časovém odstupu. Proto je nezbytný velmi ostrý úder do směsice emocí a interpretací v myšlení tohoto druhu.

Je uveden „kříž“ a jeho „nesení“, „zapření sebe sama“ v utrpení a bolesti, a důvod k „následování“ ...kam? Proč by měl chtít silný a vědoucí Vyslanec Shůry, Vyslanec Nejvyššího, aby šli jeho následovníci cestou tíživé bolesti?

Tak to zajisté není!

Výše uvedený směr myšlení sám o sobě je zhoubný a živený staletími, díky lenosti a omezenosti neduživého člověka. A ruku na srdce, niterně neduživý člověk je dnes každý. Vzdělaný, nevzdělaný, bohatý, chudý, úspěšný či lidem neznámý, pozemsky zdravý nebo nemocný. Každý z nás! Neboť každodenní život zřetelně ukazuje na „budované“ hodnoty, které jsou v popředí našich lidských zájmů.

Uvedené citace ke kříži, uchopené dnešní dobou, nejsou a nemohou být cestou smysluplného života a je žel jen zlomek lidí, kteří se nad tím pozastaví a zlomek tohoto zlomku, kteří ve slovech Krista nalézají také přísnou logiku a svěží cestu k oslavě života činem. Na rozdíl od všeobecného pojetí křesťanského.

Nesení kříže není o utrpení, ale o skutečných hodnotách života. Neboť „*znamení zářivého rovnoramenného kříže jest znamením Pravdy a tím i znamením Boha! Každý kdo používá tohoto znamení Pravdy ve chvíli, kdy nitro jeho v okamžiku používání není současně v každém směru pravdivé, a veškeré jeho city nejsou založeny na bezpodmínečné Pravdě, ten uvaluje na sebe vinu. Proto řekl Syn Boží lidem, aby vzali na sebe kříž a šli za ním! To jest, aby přijali Pravdu a žili podle ní! Aby se vpravili do zákonů vesmíru a stvoření, naučili se jim správně rozumět a používali jich v jejich samočinných projevech jen ku prospěchu*“. (Slovo).

Žel stalo se, již před tisíciletími, že kříž se z lidského snažení vytratil a smysluplně zůstala snad jen „svastika“ jako symbol slunce. Ani antika kříž neužívala, neboť jako pozemský nástroj neměl kříž praktického využití. Avšak jeho symbolika pro náš věk se „znovuzrodila“ v meči. Tedy již ne ve vyváženém a zářivém rovnoramenném kříži principů života, ale v „v násilném životě“ připoutaném dolním prodlouženým ramenem k zemi †. Což vystihuje velmi věrně „exkalibur“, bájný meč zaseknutý v kameni. To je, život připoutaný jen k zemi! Nu a Artuš není bájný pozemský král, ale náš člověk, který vzal „do svých rukou“ kříž života tím, že vytáhl omšelý meč z temného kamene a užívá jej, coby vyvážené každodenní úsilí ve smysluplnosti, jež směřuje k Pravdě. Jednoduše, rozhybal vnitřní život a tím jej uvolnil z pout k zemi připoutaného myšlení a jednostranného snažení.

V čem je hodnota úsilí v kříži Pravdy? Ve vnitřním znovuzrození!

Dnešní člověk zná jen vnější svět, svět smyslový, a do nitra vstupuje pouze na úrovni pohnutek pozemského myšlení a umu. Zná pozemské zákony, pozemské výklady zákonů přírody a vesmíru a další pouta, jež mu nedovolí nahlédnout do mnohem širších souvislostí a cest toho podstatného. Kdy podstatné je to, co člověk právě prožívá a dovede se v tom orientovat, poznává všeobšáhly smysl věcí právě v jejich podstatě. Nikoli okázalé filosofické pohledy a teorie, názory s určeními od prožívání a úsilí druhých. Naopak sám člověk, svým způsobem, musí porozumět a pochopit sebe a tím pochopit a porozumět vnějšímu světu, včetně lidstva, spolulidí a těch nejbližších. Má poznat i tvůrčí moc bolesti, která není utrpením, ale pobídkou, mnohdy drsnou, k prožití a pochopení dějů k životu potřebných. Avšak tím, že chce jen pozemsky, zároveň utužuje kámen připoutanosti svého „exkalibura“. Namáhá se a trpí, protože opomněl, že ke chtění potřebuje také vyvinuté schopnosti svého bytí ... *že může*, a především „svolení“ od Života ... *že smí!* Žel mnohý se opevní ve svém pojetí života, kterým nahlíží na lidi jako na ty, kteří mu přece musí porozumět, neboť jeho „sluj“ je pravdou samou. Anebo že jeho „sluj“ je nezaslouženým místem jeho života. Kdy bolest a utrpení přece jsou ... „oprávněnou věcí těch druhých“.

Jedna z všeobšáhlych forem prožívání je i utrpení. Tento pojem vyjadřují zákony čísel v onom „**trp**“. Tedy: „*pozemský člověče, ve svém těle (T), usiluj světlem svého živoucího nitra (R), k nadčasovým hodnotám duchovna (P), jež jsou v podstatách „všehomíra*“. Je-li však niternému úsilí postavena překážka v podobě ryze pozemského myšlení, pak je tento tlak, dříve nebo později, vnímán vědomím člověka jako utrpení až bolest. Oč kalnější či urputnější překážka způsobená hutným myšlením o to je větší i bolest, která se časem projeví na těle. Nakonec „překážka“ tělo zničí. Překážka, dle svého druhu, totiž brání rozmanitým životodárným prouděním. Člověk tímto žije v u_ **trp** _ení, odmítaje ono blahodárné „trp“ a krouží kolem něj v domněnání, že mu bude pomoheno, ... těmi druhými!

Současná medicína může pomoci a také pomáhá, ale jen do určitého a to výhradně tělesného stupně. Skutečná pomoc a řešení však spočívají ve využití prvních příznaků bolesti, počínaje nepokojem, neboť všehomír tímto uplatňuje „své“ právo na každý život v jeho stávající formě. To je neměnná zákonitost Života. Právě z toho plyne pro člověka právo na bolest, jež je pro něj pomocí při odchýlení se od řádu vývoje.

Nu a toto právo se v člověku zachvívá v onom „**trp**“, v projevu **trp_ělivosti**. Vyjádřeno i slovní posloupností v: „hodně trpělívý → *patientes estote* (latinsky) → *pacient* → **nemocný** člověk → **pomoc**“. Jednoduše, trpělívý je hoden pomoci.

Trpělívost je první krok ve zklidnění, kdy si člověk má uvědomit, co se vskutku děje, kde pochybil, co je mu „sdělováno“. Zklidnění je v podstatě děj vědomého se „**ladění**“ (klid→ k_**lad**) na odpor, jež disharmonii způsobil a způsobuje. K síle ladění však patří i vnější stav okolí a to mnoha zklidňujícími prostředky. Nejmocnější je zásah vědoucího člověka, ať už slovem, či léčivým prostředkem, ale nejvíce svým osobním vyzařováním, jež se projevuje už chováním se, tišícím hlasem, nebo dotekem rukou. A nemusí to být jen prostředky viditelné. I obraz zářivých rukou v mysli, stejně jako přímluvná modlitba na dálku za a pro druhého, má sílu svého určení. A tyto prostředky dávají trpícím posilu i možnost porozumět svému pochybení, jež se neřídilo hlasem nitra. Pak i **ná_prava** pochybení je užitým právem na uzdravení. Především uzdravení a posílení o vlastní zkušenost. To je pak skutečné právo na bolest! Právo, jež dělá člověka člověkem ve všemíru. Toto právo má každý, bez ohledu na naše osobní postoje, posudky či nelibost.

Žel, stalo se průběhem věků, že člověk ztratil pochopení pro úlohu bolesti a z bolesti se stalo něco nepříjemného, špatného, zlého, odmítajícího všestranné projevy života. To ale neznamená, že by měl člověk bolest vyhledávat nebo omlouvat, nýbrž má právo i povinnost užívat plnými doušky podněty vycházející z nitra a pracovat s nimi tak dlouho a účinně, dokud „odpor“ nepoleví. Neboť „výčitka svědomí“, tento neklid nitra, je vždy zárodkem budoucí bolesti, není-li řešena. Proto ona **trpělívost**, jež je laděním se na skutečnost života. Ladění se nitrem.

Je také velmi důležitou potřebou soucítění v prožíváních, i při nepochopení či bolesti bližního. Týká se i tvorů „fauny i flory“. K tomu slouží opět trpělívost pro soucítění. Soucítění, které „opouští“ vlastní tělesnost, aby vnímalo skutečnost bolesti druhého a tím ji „zviditelnilo“ pro řešení. Soucítění ale není soustrast, kdy je nám líto nebo se trápíme nad bolestí druhého, nevěda co se děje a co činit. Soucítění je již svým druhem živoucí síly pomáhající a vytváří podmínky pro trpělívost postiženého, zároveň proudí k postiženému místu již obnovující proud příslušného spektra živoucí síly. Není přímo věcí soucítění potřeba vědomého zásahu vidoucího člověka, neboť ozdravná síla „ví sama“ k čemu patří a pokud je postižený vskutku trpělívý, pomoci světla poznání se mu dostane v té míře, která přesně odpovídá jeho vnitřnímu stavu a poctivosti v úsilí.

Dnes se často při pomoci bližnímu, zejména dětem a starým lidem, vetkávají do soucítění pomoci vlastní myšlení, záměry a zkušenosti. Ale mnohem účinnější a správnější je dělat to, co léčivá síla „říká a vyžaduje“ – jak uplatňuje své právo. Běžně se zpravidla „nasadí“ léčivá metoda či lék, což nezřídka bývá v rozporu s příčinou bolesti. Bolest může být tak částečně potlačena, ale skutečná příčina, zdroj bolesti je zpravidla přehlédnut. Žel, týká se to i mnohého materiálního řešení nouzí světa, aniž by byla dotčena skutečná příčina strádání mnoha národů.

Velkou pomocí pozemskému člověku, v každé situaci je zdrženlivost. Ono „*zapři sám sebe*“. Ta je dnes chápána jako něco, co má člověk sobě, anebo v sobě, svou vůli zadržet. Avšak zákony všemíra dávají tomuto slovu naprosto jinou tvářnost i moc. Zdrženlivost je pojem pro správné a činorodé hospodaření s prostředky a silami, které jsou člověku poskytnuty k jeho bytí.

V našem případě je zdrženlivost živý vyvážený stav v působení vnějších a vnitřních sil člověka. Kdy vnitřní síla, světlo nitra – svědomí, majíce magneticky svou schopnost, vytvoří podmínky pro správný vnější projev člověka, zejména ve věci jeho záření, v chování se. Dává tak člověku správný tonus – osobnost. Kdy není silami života plýtváno, příkladně zbytečným a plytkým mluvením, nebo nevyváženými emocemi a neváženými činy. Prostě nehotovým myšlenkám ani slovům není „dovoleno“, silou nitra, opouštět krb jejich zrodu. Přesněji, jen myšlenky, jež mají právo na život, coby dobrodějně bytosti prostoupené soucítěním, mohou žít.

Mnozí lidé si zvykli posuzovat své bližní podle svých postojů, zkušeností názorů či vlastního úsilí a potřeb a při tom se úplně vytratila nezměrná moc soucítění. Prostě, neduživé nitro málo co koordinuje neboť jeho síla je slabá nebo potlačena. Není totiž člověka, k němuž máme nějaký vztah, jenž by nemohl být námi soucítěn, tedy poznán jako skutečný tvor Páně, s jeho projevy a vnitřními pohnutkami. Ať jsou jakékoliv! Kdy jeho nevyřešená bolest utkala předivo jeho života, v osudu i pozemském prožívání. Kdo může správně posoudit „vinu“ či „nesprávnost“ chování se spolulidí? Každý má právo na „svou“ bolest, bez našich „mouder“ a soudů. Je to přece jeho setba i sklizeň. Proto je tu síla citu, ale jen v rozvinutém soucítění, která vždy vede buď k dílčímu, nebo úplnému řešení. Nikoli jen v trápení se druhého, ale především je rostoucí silou každého citově probuzeného člověka, pro jeho zářivou věčnost i věčnost. Rozvinutá citová schopnost nezná omezení pozemského časoprostoru!

Podívejme se závěrem na kříž, který „*má člověk nést*“. Kříž člověka v plné síle září soucítěním muže a ženy v jejich soužití. Tehdy se stává rovnoramenným, kdy živé vodorovné rameno je silou ženy a svislé silou muže. Ve středu kříže tepe srdce obou i každého zvlášť. To je tvořivá síla harmonie svědomí, mající soucítění s trojjediností všehomíra, jež prýští do ramenou krouživého dokonání. V jasně zformované lásce, spravedlnosti a čistotě jejich forem i projevů, jak uvnitř, tak vně. Soucítěním vědoucí a proto v tvůrčí pohotovosti pro každou životní situaci. V právu na život, bolest i štěstí.

Proto přáteli, nevyhýbej se soucítění své bolesti ani bolesti svých bližních, pokud se tě dotýkají. Protože síly, které tímto osvobozuješ od nánosů názorů, zvyklostí, zkušeností a tradic, jsou zároveň síly, které formují mír a všeobšáhle porozumění. Síly, jež formují prostředí, ve kterém pak prožíváš vroucí dík nebo jen ... nepochopení, bolest a strádání!

V Komni 29. 1. 2019